టుహిమ్ విత్ లవ్

అప్పుడెప్పుడో పాతికేళ్ళ క్రితం ఎనిమిది ప్రేమలేఖలు అందుకున్నాక తొమ్మిదో దానికి జవాబు వ్రాయక తప్పని పరిస్థితిలో – ఎవరూ చూడరని అనుకున్న చోట తలుపులు వేసుకుని కూర్చుని, సంబోధన తెలియక పది కాగితాలు వుండచుట్టి పడేసి, పదకొండవ కాగితాన్ని సంబోధన లేకుండానే నాలుగు పంక్తులతో ముగించడం గుర్తొస్తోంది.

ఇప్పుడు మళ్ళీ అదే సమస్య రావడం—మధురమైన విషాదమో. విషాద మధురమో నాకు తెలేదు.

ఆ వేళ అ నాలుగు పంక్తులు వ్రాసేటప్పుడు తియ్యని ఆరాటం, ఓ విధమైన భయం—ఈవేళ అవేవీలేవు-నాకు సంపెంగ పూలంటే ఇష్టమనీ—కనకాంబరాలంటే ఏవగింపని, ఇంట్లో మాత్రమే పెట్టుకుంటానని-అవీ- మల్లె పూలయితేనని-నీకు తెలుసునని నాకు తెలుసు-నేను పంపిన నాలుగు పంక్తులకి సమాధానంగా నాకు ఓ సంపెంగ పువ్వు వచ్చింది. బహుశా అది మల్లెల కాలం కాదని కాబోలు! నాకు అప్పుడప్పుడు అనిపిస్తుంది.

కాలాన్ని వెనక్కి తీసుకువేళ్ళే అవకాశం ఒక్కో మనిషికీ ఒక్కొక్కసారి వస్తే ఎంత బావుండును అని—మీ వాకిట్లో సంపెంగ చెట్టు పువ్వులన్నీ ప్రతీరోజూ ఒక్కొక్కటి మాయింటికి వస్తూ వుండేవి.

తరువాత మా యింటి పెద్దాడబడుచు-మీఇంటి ఏకైక పుత్ర రత్నం చాలాసార్లు కృష్ణానదీ తీరాన—బందరు రోడ్డు వెంట-ప్రబోధ పుస్తకాల షాపు ఆవరణలో కలిసి కనిపిస్తున్నారనే వార్తలు మా నాన్నగారి చెవిని సోకడం ఆయన కలుగచేసుకొనే లోపున రిజిస్ట్రారు ఆఫీసులో సంతకాలు జరిగిపోవటం—ఆపైన మళ్ళీ ఆకాశమంత పందిరీ-భూదేవంత అరుగూ ఇంకా బాకా బాగా డోలూ-సన్నాయి—బంధువులు భోజనాల హడావుడీ-

జీవితం మీద కోటి ఆశలు—కళ్ళనిండా—కలలు — కాంతివేగంతో పెరుగు పెట్టిన కాలం-

ఆ ఆల్బంలో పేజీలు ఇప్పుడు చూస్తూవుంటే కళ్ళ క్రింద నల్ల చారలు లేని ఆ నిష్కళంకమైన ఆ మొహాలు—సూర్యుడితో పోటీపడే దరహాసాలు, కీట్స్ చెప్పినట్లు యవ్వనం జీవవసంతం ఆ వసంతం లోంచి ఆ పూల తోటల్లోంచీ-నవ్వుల బాటల్లోంచి పరుగెట్టిన రైలుబండి ఒక్క కుదుపుతో కారు చీకటిలాంటి సమయంలో అడవిలాంటి మధ్య వయస్సులో ఆగిపోవటం గుర్తొస్తోంది.

ఒకసారి మనిద్దరం చదరంగం ఆడ్డానికి కూర్చున్నాం సాయంత్రం ఆరింటికి. నువ్వు మర్చిపోయి వుంటావు. నేను మాత్రం ఏకీ మర్చిపోలేను. మనకి విసుగు వచ్చేసరికి గడియారం చూస్తే మూడు గంటలైంది. "అన్నం వండలేదుగా!" అన్నాను నేను ఉలిక్కిపడి.

"ఇంకేం భోజనం లెద్దూ!" అనేసి నువ్వే పాలువెచ్చబెట్టి కప్పుల్లో పోసి తెచ్చేవు-

నేను వెళ్ళి చన్నీళ్ళ స్నానం చేసొచ్చేను—

ఈ సంగతి ఆ మధ్య నువ్వు క్లబ్బునించి ఇంటికి రాని రోజు, నేను పాత పుస్తకాల షల్ఫులోంచి ఆరుద్ర "సినీవాలి" తెచ్చుకుని చదువుతూ పడుకుని మూడు గంటల వేళ ఉలిక్కిపడి టైం చూసినప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది.

సరిగ్గా అప్పుడే వాకిట్లో కారు ఆగడం. నువ్వు రావడం, వస్తూనే మంచానికి చేరబడ్డం-

నాకప్పుడు ఆకలివేసింది-పాలైనా త్రాగితేనో అనిపించింది. సరిగ్గా అప్పుడే నాకీ చదరంగం రోజు గుర్తుకొచ్చిం-ఆరోజు నువ్వు నాకు పాల కప్పు అందిస్తుంటే, మా అమ్మ గుర్తుకొచ్చింది-నేను కాలేజీలో చదువు కునేటప్పుడు, మా అమ్మ అలాగే సరిగ్గా నేను అలసిపోయే వేళకి పాలతో ఎదురుగా నిలబడేది-ప్రేమంటే ఏమిటో నాకు మా అమ్మ తెలియజేప్పింది మళ్ళీ ఆ ప్రేమని నీలో చూసినప్పుడు నా జన్మ ధన్యమైందనుకున్నాను. కానీ రాత్రి మూడింటికి క్లబ్బుచేంచీ వచ్చి, "ఇంకా మేలుకున్నావేం? భోజనం చేశావా!" అనైనా అడగని నిన్ను చూసినప్పుడు-అప్పుడు కూడా నువ్వు క్లబ్బులో ఏమైనా తిన్నావో లేదో-కనీసం మజ్జిగైనా త్రాగుతావే మోనని విలవిలలాడేను. అందుకే నాకు ఏమీ త్రాగాలనిపించ లేదు. నిన్ను దగ్గరికి తీసుకుని, "అయ్యో నా బంగారు కొండా! నువ్వు చెడిపోతున్నావు. నిన్నెలా బాగుచేసుకోను: అని ఏడవాలనిపించింది.

నీకు తెలుసు- నాకు ఏడవడం అంటే అసహ్యం. కాని నేనుకూడా ఏడ్చాను-

ఎప్పుడో తెలుసా!

నాకేదో జబ్బు వుందనీ-దానికి సర్జరీ అవసరం అనీ డాక్టర్లు చెప్పి నప్పుడూ కాదు- నా ప్రియ స్నేహితురాలు పద్మ వొళ్ళు కాల్చుకుని చని పోయినప్పుడూ కాదు-అప్పుడు నేను ఆయన్ని ఓదార్చేను-వాళ్ళ పిల్లల్ని సముదాయించాను—నెల రోజులు వారింటికి రెండుపూటలా భోజనం పంపిం

నుచా—ఆ పిల్లల్ని తీసుకొచ్చి తలంట్లుపోసి పంపాను-కానీ నేను ఏడవ లేదు.

"నువ్వు చాలా గట్టిదానివి-" అని నన్ను చాలా మంది అనడం నాకు తెలుసు-

అంత గట్టిదనం—ఏమైపోయిందోగాని నేనూ ఏడ్చాను-ఎప్పుడు?

మన పెద్దమ్మాయి కరుణ ఎనిమిదో పుట్టిన రోజునాడు నువ్వు అర్జంటుగా క్యాంపు వెళ్ళాలని వెళ్ళావు గుర్తుందా? ఆ రోజు రాత్రి నువ్వు వెళ్ళిన రైల్లోనే పద్మ కూడా ప్రయాణం చేసింది - అది తిరిగి రాగానే మనింటికి వచ్చి చెప్పిన వార్త విని నేను ఏడవలేదు-కానీ ఆ తరువాత ఓసారి ఇలాంటి క్యాంప్ కే నువ్వు వెడతావని బయలుదేరినప్పుడు-అప్పుడు నేను నిన్ను ఆశ్చర్యంలో ముంచెత్తాలని యాపిల్ పళ్ళు కొనుక్కొని కరుణనీ కాంతినీ తీసుకొని నీ వెనకాలే స్టేషన్ కొచ్చాను.-

తరువాతేం జరిగిందో నీకు తెలుసు-అప్పుడింటికి వచ్చి గట్టిదాన్లా ప్రవర్తించాలని ఎంత ప్రయత్నించినా నాకు సాధ్యం కాలేదు. ఆరోజు నేను తనివితీరా ఏడ్చాను—

అమ్మకీ నాన్నకీ అబద్ధాలు చెప్పి నాకోసం నువ్వు హైదరాబాద్ కి—విజయవాడకీ వచ్చి నాతో కులాసాగా గడిపినప్పుడు నీ తెలివికి నేనంత సంతోషించానో-నాతో అబద్ధాలు చెప్పి మళ్ళీ నువ్వు వెడుతూంటే అంత ఏడ్చాను-నీ వల్ల నాలో ఆత్మ విశ్వాసం పెంగింది-నీ సహచర్యంలో నేనెన్నో నేర్చుకున్నాను-తిండి. బట్టా యిచ్చి భరించేవాడే భర్త అన్న నిర్వచనాన్ని నేనెంత అసహ్యించుకుంటానో నీకు తెలుసు-నువ్వు ఆలా కాక ఇన్నాళ్లూ నా జీవన భాగస్వామిగా-నా ప్రియమిత్రుడిగా వుంటూ వచ్చి ఒక్కసారిగా నా ప్రేమమీద- నా ఆత్మాభిమానంమీద చావుదెబ్బ కొట్టగల వని నేనూహించలేదు. నీ తప్పు నీకు చూపించి, నిన్ను పది మాటలతో హింసించి నన్ను నేను కించపరుచుకోడం నాకు అసహ్యంగా అనిపించింది.

కన్నీళ్ళు తుడుచుకోడం కష్టమే అయినా—కృషితో సాధ్యం కానిదేదీ లేదు-ఎన్నయినా చెప్పవచ్చు—కానీ అప్పుడప్పుడే కళ్ళు తెరుస్తూ లోకంలోకి వచ్చి పడిన పసి కూనలకి ప్రేమతో కూడిన ఓ గూడు అవసరం అని నాకు తెలుసు. విధి నిర్వహణకోసమే మనిషి బ్రతుకుతాడు అని కూడా నాకు తెలుసు-కానీ, నేను మా వూరువెళ్ళి రెండురోజులు రాకపోతే "పెలిగ్రాం పంపించే నువ్వు-ప్రొద్దున్నే నేను నిద్రలేపితేగాని లేవని నువ్వు – నేను దగ్గర కూర్చుని వడ్డిస్తేగాని భోజనం చెయ్యని నువ్వు-నేనెప్పుడైనా అనారోగ్యంగా కనిపిస్తే పదిసార్లు అడిగి మందుయిచ్చే నువ్వు—ఏ మంచి పుస్తకం కనిపించినా నాకోసంకొని తెచ్చిన నువ్వు. నన్నొక ఆడదానిగా నీ స్నేహితురాలిగా, నీ ప్రేయసిగా భావించిన నువ్వు—ఆ స్నేహంలో! ఆ ప్రేమలో భాగాలు పంచగలవని నేనెన్నడూ ఊహించలేదు,

నీకు గుర్తుందో లేదో మా చెల్లెలి పెళ్ళిలో ఎవరో గాజుగ్లాసు తన్ని పగల గొట్టేరు. గాజుపెంకు నీ కాలిలో విరిగింది అప్పుడు నేను నీ కాళ్ళు కడిగి దూదితెచ్చి కట్టుకట్టడం గదిని పదిసార్లు చిమ్మడం చూసి మాబావ మాఅక్కతో "దానికి చూడు మొగుడంటే ఎంత ప్రేమో" అని చెప్పడం! నాకిదేకాదు ఇంకా చాలా గుర్తున్నాయి.

నేను హాస్పిటల్లో వున్నప్పుడు నాకు గ్లూకోజు డ్రిప్ తప్ప మరేం ఆహారం లేనప్పుడు, నేను కాళ్ళ నెప్పులతో మెలికలు తిరిగిపోతుంటే నువ్వు నాకు కాళ్ళు పట్టడం అప్పుడు మీ అమ్మ వచ్చి చూసి ఎన్నోసార్లు "నీ కాళ్లు వాడే పట్టాడు." అని నన్ను పదిసార్లు చెప్పడం ఆ రోజు .... నాకింకా చాలా గుర్తున్నాయి. ఎన్నని చెప్పను? నాకు తెలుసు నీకూ గుర్తుండే వుంటాయి.

ఆ రోజు నేను కరుణనీ కాంతినీ తీసుకుని ఇంటికి వచ్చి కంటికి కడివెడుగా ఏడ్చినప్పుడు ఒకసారి పదేళ్లు పెద్దదాన్నయి పోయినట్లు

కళ్ళు లోతుకుపోయినట్లు తలలో తెల్లవెంట్రుకలు వచ్చినట్టు నడుం కృంగి పోయినట్లు బాధపడిపోయాను. ఇప్పుడు మన మధ్య పొరపొచ్చాలు లేవు. ఫస్టు తారీఖు రాగానే పేప్యాకెట్ తెచ్చి నా చేతిలోనేపోస్తావు. నేనేది పెట్టినా తినడమే గాని వంకలు పెట్టడం లేదు. ఇప్పటికీ నా పుట్టినరోజులు వివాహ వార్షికోత్సవాలు నీకు గుర్తున్నాయి. అవి యధావిధిగా యాంత్రికంగా జరిగిపోతూనే వున్నాయి. అమ్మాయిలకి నువ్వంటే అభిమానం. అమ్మయినా కేకలేస్తుందిగాని నాన్నె చాలా మంచివాడంటారు. పైపైకి నందనవనమే. కానీ ఇకపైలయివేళ్ళల్లో మనం ఎంతో దూరం అయి పోయాం అనుకుంటే గుండె పగిలినట్లవుతుంది. నాకు తెలుసు నువ్వు పూర్వంలా సూటిగా చూడలేవు. నిష్కల్మషంగా నిర్మలంగా మాట్లాడ లేవు. నేను అందుకే ఏమీ తెలియనట్లే వుంటూవచ్చాను. నీలో ఏర్పడు తున్న గిల్టికాన్షస్‌నెస్‌ని మరింత పెంచడం యిష్టం లేక. నీకు తెలీదుగానీ ఓ సారి నేను కరుణనీ కాంతినీ తీసుకుని మాపూరు వెళ్ళాను. వెళ్ళేటప్పుడు పుట్టెడు రోషంతో వెళ్ళాను. ఎందుకో తెలుసా? తెలుసు నీకు. మరింక నీ మొహం చూడకూడదనుకున్నాను. నాలుగోరోజుకి నాకిట్లో కారుంది అప్పటికి మనకి కారు లేదు. అది టాక్సీ. నేనూ మా పెద్ద చెల్లి వరండాలో పడుకుని విట్‌మన్‌కి, శ్రీశ్రీకిగల పోలికలని గురించి చర్చిస్తున్నాం. విట్‌మన్ అంటే నాకు చాలా యిష్టం. అతని ఫిలాసఫీ నాకు బాగా నచ్చుతుంది.

"బావొచ్చేడేవ్!" అంది మా చెల్లి. నేను వులిక్కిపడ్డాను. గబాలున లేచి బూడ్పని చూశాను. వారం రోజులుగా గడ్డం చేసుకోలేదు నువ్వు. కళ్ళు లోతుకుపోయాయి.

"అలా వున్నావేం? వంట్లో బాగాలేదా?" అని అడిగాను.

"నువ్వు లేవుగా!"

అప్పుడు మరో స్త్రీ అయితే ఇంకో జవాబు రెడీగా యిచ్చి వుండేది. కానీ నేను మాత్రం "నిజంగా!" అన్నాను. "నిజం" అన్నావు. నువ్వు అంతే నేను కారెక్కాను. నీ మాటలకి ఉబ్బిపోయి కాదు. నీ పోషణ లేనిదే బ్రతక లేననే ధైర్యం లేక కాదు, నిన్ను వదలిపెడితే లోకం పరిహసిస్తుందనీ కాదు. నీకు వ్యసనాలెలా వ్యసనాలో నాకు ప్రేమ అలా వ్యసనం. నువ్వు రమ్మని పిలిస్తే రాననే కాఠిన్యం నాలో లేదు. నువ్వు పిలిచినప్పుడు రానంటం నాకు బాగుండదు. కాంతీ కరుణా నాకన్న ముందే కారెక్కి కూర్చున్నారు. కాంతికీ కరుణకీ నువ్వు కావాలి. వాళ్ళకి నేనూ నువ్వూకలసి వుండడం కావాలి. అందుకే నేను కారెక్కాను వ్యసనం మైనస్ నువ్వు, నువ్వే, ఆ నిన్ను మాత్రమే నీలో చూసుకుంటూ బ్రతతాలనే నిర్ణయంతో మళ్ళీ నెను వచ్చాను. చేతికెదిగి వచ్చిన పెద్ద కొడుకు పెడదోవ పడుతూవుంటే తల్లి గుండె ఎంత క్షోభిస్తుందో నా మనస్సు అలాగే క్షోభించింది.

ఓ రోజు సాయంత్రం నువ్వు ఒక్కడివే టెర్రేస్ మిద కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తుంటే నెను అక్కడికి వచ్చాను. అప్పటికే టీపాయ్‌మిద గ్లాసు వుంది. దాని వెనక సీసా వుంది నెను మళ్ళీ క్రిందకి వెళ్ళి తినడానికి తెచ్చి మౌనంగా నిలబడ్డాను. ఒక్క నిమిషం వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళాలని ప్రయత్నిస్తుండగా, "ఏం, కూర్చుంటే నీ సొమ్మేంపోయింది." అన్నావు నెను కూర్చున్నాను. మన మధ్యకి సీసాలు, గ్లాసులూ ప్రవేశించకముందు టీపాయ్ మిద ఫ్రెష్‌గా కోసి తెచ్చిన గులాబీలలో అలంకరించిన ఫ్లవర్ వాజు వుండేది. మనం ఒక్కోసారి కవిత్వం గురించి, ఒక్కోసారి రాజకీయాల గురించి ఒక్కోసారి స్నేహితుల్ని గురించి, ఒక్కోసారి మనని గురించి మాట్లాడుకునె వాళ్ళం. ఇప్పుడు ఏం మాట్లాడాలో నాకు తెలీడం లేదు. అందుకే నీ గ్లాసులో రెండు ఐస్‌క్యూబ్‌లు వేసి "మిడిల్‌ఏజ్ వస్తుంటే ఆరోగ్యం చూసుకోవాలి" అన్నాను.

"సారీ డియర్–" అన్నావు నువ్వు. తరువాత మనం మాట్లాడుకోలేదు. పిల్లలు భోజనానికి వచ్చారు.

నేను సడన్‌గా గుర్తించాను పిల్లలు మారుతున్నారు. వాళ్ళకి నా మీదడిపెండెన్సీ తగ్గిపోతోంది. వాళ్ళు నా నుంచి దూరం అయి స్వతంత్రంగా ఆలోచించడం కోసం ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఇప్పుడు నా వొంటరితనం నాకు స్పష్టంగా అర్థమైంది, ఇంత మంది వున్న ఇంట్లో నేను భయంకరమైన వొంటరితనం అనుభవాను. అందుకే ఏదో వ్యాపకం కావాలని ఈ చైల్డ్ కేర్ సెంటర్ తెరవడం, నేను కూడా ఊపిరాడనంత బిజీ అయిపోవడం. పదిమందిలోకి వెళ్ళడం వలన వొంటతనాన్ని మర్చిపోగలగడం, తెల్లవారగానే అమాయకులైన పసిపిల్లలు కన్నుల పండుగగా కనిపిస్తూంటె ఎంత విషాదానైనా మర్చిపోవచ్చుననే విషయం నాకర్థం అయింది- కరుణా. రాంతీ ప్రొఫెషనర్ కోర్సులో సీట్లు తెచ్చుకుని ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళాక మనిద్దరం ఎవరి వేళకి వాళ్ళు ఇంటికి రావడం సంపాదించుకోడం—తినడం—మొనాటనీ "మీరిద్దరూ చాలా హుషారుగా వుంటారు సంతోషమే సగం బలం యూలుక్ వెరీ యంగ్" అనే ప్రశంస అందుకుంటూ సంఘంలో గౌరవ మర్యాదలకి లోటు లేకుండా పార్టీలకి ఫంక్షనలకి చిలకాగోరింకల్లా కలిసి వెడుతూ మెప్పులూ ప్రశంసలూ పొందుతూ. కాలం నెమ్మదిగా నడుస్తోంది.

అసలు ఈ మధ్యన తెల్లవారుఝామున లేచి మనిద్దరం వాకింగ్‌కి వెళ్ళి వస్తూంటేనే చాలామంది మన అన్యోన్యాన్ని ప్రశంసించారు పిల్లల్తో కలిసి బాడ్‌మింటెన్ ఆడుతూంటేనూ ముచ్చటైన మన సంసారాన్ని మెచ్చుకున్నారు.

నువ్వు కృష్ణశాస్త్రి కవిత్వాన్ని కోటుచేస్తూ నాకు వ్రాసిన మొదటి ఉత్తరం, తరువాత వ్రాసిన ఉత్తరం తరువాత, తరువాత అవన్నీ ఎప్పుడైనా ఓసారి చదువుకుంటుంటే నాకు కొండంత బలం వస్తూంవుంటుంది.

ఇదంతా ఎందుకు వ్రాస్తున్నాను అనుకుంటున్నావుకదూ? నీకు ఉత్తరం వ్రాసి చాలాకాలం అయింది. చాలా సంవత్సరాలయింది. మళ్ళీ నీకు ప్రేమ లేఖ వ్రాయాలని ముచ్చటగా వుంది.

నిన్న సాయంత్రం గుంటూరు నుంచి కరుణా, మద్రాసు నుంచి కాంతీ వచ్చారు· అప్పుడెక్కట్నుంచో తెచ్చిన ఓ ఇన్విటేషన్ తెచ్చారు మిస్టర్ ఫలానా, మిసెస్ ఫలానా గార్ల సిల్వర్ వెడ్డింగ్ ఫలానా తేదీని జరుగుతుంది. కనుక అందరూ రావాలని "మేమూ అందుకే వచ్చాం· "అంది కరుణ.

"మీ ఇద్దరికీ ఎయిర్ ఫ్లయిటు టికెట్లు కొన్నాను మమ్మీ· మద్రాసు తాజ్ కోరమాండల్‌లో ఏసి. సూటు రిజర్వు చేయించాను సెకండు హానిమున్" అంది కాంతి.

నా కళ్ళల్లో నీళ్ళొచ్చాయి- మన వివాహ రజతోత్సవం వీళ్ళా నాకు చెప్పేది? దాన్ని గురించి నేను ఎవరిద్వారా మొదట వినాలనుకున్నాను?

"నా కెమేరాలో కలర్ ఫిల్మ్ వేయించు కొచ్చేను-రేపు మీ ఇద్దరికీ మంచి ఫోటోలు తీయాలి. నీకన్న నాన్న నయం- నువ్వు మరీ డల్‌గా అయిపోయావు- నీకు రెస్ట్ కావాలి మమ్మీ— నాన్న సంపాదించేది చాలదా? ఏం చేస్తావు డబ్బులన్నీ- నగలు వేసుకోవు-పట్టుచీరెలు కట్టవు-"కాంతి నా భుజంమీద వాలి గారాబంగా అంది—

వీళ్ళంతా ఎంత ఆర్భాటంగా ఈ పండుగ చేస్తున్నారు.

నాకో సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది-

"పిల్లల చదువులు పూర్తికాగానే ఉద్యోగం మానేసి, ఎంచక్కా చిన్న పాక వేసుకొని చుట్టూ పూలతోట పెంచుకొని- ఏదైనా పల్లెటూళ్ళో వుండిపోయి అప్పుడప్పుడూ సిటీకి వెళ్ళొస్తూవుంటే బావుంటుందికదూ?" అన్నాను నేనోసారి—

"అపును మరి-సిటికి వెళ్ళకపోతే పల్లెటూళ్ళో సినిమాలూ-సభలూ సమావేశాలూ వుండవు-" అని వెక్కిరించావు నువ్వు-

ఆ విషయం ఇప్పుడు అసహ్యమౌతోంది అనిపిస్తోంది నాకు.

కాంతి గడుగ్గాయి. అది మనిద్దర్నీ విమానం ఎక్కించేదాకా వూరుకోదు. అప్పుడు మన సెకండ్ హనీమూన్‌లో. మనం ఏం మాట్లాడుకుంటాం? అందుకే ఈ ఉత్తరం స్త్రీ పురుషుల మధ్య ప్రేమ కేవలం ఆకర్షణే. దానికి పరమార్ధం ఒక్కటేనని స్కెప్టికల్‌గా చెప్పేవాళ్ళంటే నాకు చిరాకు. ప్రేమ లేనిదే ప్రపంచం లేదు— ప్రేమ మూలంగానే ప్రపంచం నిలిచింది అని నమ్మేవాళ్ళల్లో నేనొకదాన్ని— అందుకే రాత్రి రెండింటి వరకూ మేలుకొని-బిస్కులూ- మంచింగ్‌లూ ఏర్పాటు చేశాను- నువ్వు క్యాంప్‌కి వెళ్ళివచ్చే రోజున నీకోసం ఫ్రిజ్‌లో నీకేం కావాలో అమర్చాను-ఎప్పుడెక్కడికి వెళ్ళావని అడగలేదు, ఇంతలేటేం అని అడగలేదు. నా సంస్కారంతో నిన్ను మార్చాలనే వెర్రి ఆరాటంతో గడిపాను. నువ్వు మారావో లేదో నీమనసులో మనసున్నైన నాకు తెలుసు, నీకూ తెలుసు. ఇంతకీ నా కోరిక ఒక్కటి విన్నవించాలని ఇంత చెప్పాను. ఒక్కసారి, ఒక్కసారి పాతికేళ్ళనాటి నిన్ను చూడాలని ఈ సోఫిస్టికేషన్ ఈడిప్లొమసీ ఇవేవీ లేని యవ్వనం తొలిరోజుల్లోని నువ్వు ఒక్కసారి నాకు దర్శనం యిస్తావని నమ్ముతూ. ఈ లేఖ ముగిస్తున్నాను, నీ "సిల్వర్ వెడ్డింగ్"కి ఇదే నేనిచ్చే కానుక, ఈ ఉత్తరానికి సంబోధనలేనట్లే. సంతకం కూడా లేదు. అక్కర్లేదు కూడా.

*